

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 106/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., N., zastúpenej E. K., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob/248/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., N. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) zo 17. decembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob/248/2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou súdneho konania v postavení odporcu o zaplatenie sumy 180 412 Sk v spore o nároku navrhovateľky odvodeného zo zmluvy o dielo, ktorú spolu uzavreli.

V uvedenej právnej veci rozhodol Okresný súd Zvolen rozsudkom sp. zn. 12 Cb 9/2008 zo 17. septembra 2008 a na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 41 Cob/248/2008 z 17. decembra 2008.

Sťažovateľka rozsudok krajského súdu napadla dovolaním. V dovolaní namietala, že konanie je postihnuté inou vadou podľa § 241 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorá spočívala v tom, že navrhovateľka v konaní nepredložila originál listiny – protokol o odovzdaní a prevzatí diela a vzhľadom na námietky sťažovateľky v tomto smere bola sťažovateľka toho názoru, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno. Sťažovateľka okrem toho spochybňovala začiatok plynutia lehoty na realizáciu diela v zmysle zmluvy o dielo a namietala, že súdy nezohľadnili skutočnosti tvrdené počas konania o tom, že aspoň časť omeškania spôsobila sama navrhovateľka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Obdo 10/2009 z 11. novembra 2009 odmietol dovolanie sťažovateľky. Rozhodnutie odôvodnil jeho neprípustnosťou podľa § 237 a § 238 OSP.

Sťažovateľka tvrdí, že „všeobecné súdy bezdôvodne a bez akéhokoľvek odôvodnenia nezohľadnili skutočnosti tvrdené sťažovateľom, ktoré boli v jeho prospech a mohli znamenať iné rozhodnutie vo veci. Súdy nehodnotili všetky dôkazy, neprihliadali na všetko, čo za konania vyšlo najavo, vrátane tvrdení účastníkov konania (v tomto prípade sťažovateľa, ktorý bol odporcom). Časť dôkazov a časť tvrdení súdy jednoducho ignorovali, nezaoberali sa nimi, rozhodli teda arbitrárne, čím sa stali ich rozhodnutia nepresvedčivé a nepreskúmateľné.“

Sťažovateľka svoje presvedčenie v tomto smere opiera v sťažnosti okrem iného o túto argumentáciu:

„Okresný súd, rovnako ako krajský súd sa však nijako nevysporiadali s tvrdením sťažovateľa o tom, že omeškanie spôsobila aj p. K. — keďže neskoro dodala fasádnu omietku, navyše ju nedodala v jednej dodávke, ale v dvoch s odstupom 14 dní. Touto skutočnosťou sa súdy vôbec nezaoberali, nevyjadrili sa k nej a z ich rozhodnutí nie je zrejmé, prečo toto tvrdenie sťažovateľa ignorovali. Pritom ide o zásadné tvrdenia, ktoré mohli mať bezprostredný vplyv na určenie konca obdobia omeškania sťažovateľa, a tým aj výšky zmluvnej pokuty. Z prvostupňového ani z druhostupňového rozsudku však nie je vôbec zrejmé, prečo súd túto skutočnosť (ktorá navyše nebola ani sporná!) nezohľadnil pri výpočte zmluvnej pokuty.

Sťažovateľ tiež spochybňoval existenciu protokolu o odovzdaní a prevzatí diela, ktorý mal byť podpísaný dňa 31.07.2006. Tvrdí, že takýto protokol neexistuje, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že p. K. v konaní nepredložila jeho originál. Tento protokol je pritom kľúčovým pri určovaní konca omeškania sťažovateľa — keďže súd považoval deň 31.07.2006 za posledný deň omeškania sťažovateľa. Vzhľadom k tomu teda súdy neurčili presvedčivo koniec obdobia, v ktorom mal byť sťažovateľ v omeškaní a za ktoré má zaplatiť zmluvnú pokutu. Hoci sťažovateľ túto kľúčovú skutočnosť namietal a sama navrhovateľka K. nebola schopná oprieť svoje tvrdenia o relevantný dokument (predložený v origináli), súd (prvostupňový aj odvolací) mal túto skutočnosť za preukázanú v prospech navrhovateľky. Sťažovateľ však na základe rozhodnutia súdov nezistil, prečo sa súd jeho tvrdeniami vôbec nezaoberal.“

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že „namietanými rozhodnutiami súdov bol sťažovateľ ukrátený na svojom základnom práve na spravodlivý proces (v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd). Okrem toho sťažovateľ namieta, že rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty (vyplývajúcim predovšetkým z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 46 Ústavy SR), ktorého imanentnou súčasťou je aj legitímna predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci v súlade s právom a zákonom stanovenými požiadavkami.“

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom rozhodol takto:

„Krajský súd v Banskej bystrici rozsudkom sp. zn. 41Cob/248/2008 zo dňa 17.12.2008 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/248/2008 zo dňa 17.12.2008 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa pri prerokovaní tejto sťažnosti v prvom rade vysporiadal s rozdielmi v rozsahu namietaného porušenia práv sťažovateľky v odôvodnení sťažnosti a v samotnom petite, ako aj rozdielmi v označení rozhodnutí súdov, ktorých porušenie v sťažnosti namieta.

Ústavný súd posúdil vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti, ale najmä z petitu jej predmet tak, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. dohovoru a napáda len rozsudok krajského súdu sp. zn. 41 Cob/248/2008 zo 17. decembra 2008.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej

lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil v súčinnosti s Okresným súdom Zvolen, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 41 Cob 248/2008 zo 17. decembra 2008 nadobudol právoplatnosť 20. januára 2009. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 16. februára 2010. Na prvý pohľad je teda zrejmé, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na to ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti uvedeného uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania (z 11. novembra 2009) nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože toto rozhodnutie sťažovateľka svojou sťažnosťou ani nenapáda.

Sťažovateľka k svojej sťažnosti nepripojila splnomocnenie na zastupovanie advokátom, ale vzhľadom na výrok rozhodnutia ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné tento nedostatok sťažnosti odstraňovať.

Ústavný súd na základe všetkých uvedených dôvodov o sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2010